

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 marca 1964 r.

w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obowiązkowe świadczenie usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym, określonych w art. 12 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297), można wprowadzić na cele:

- 1) dostawy ziemiopłodów:
 - a) z punktów skupu lub bezpośrednio z gospodarstw rolnych do stacji kolejowych, miejsc składowania lub przerozu albo do bezpośrednich odbiorców,
 - b) ze stacji kolejowych i miejsc składowania do sieci punktów detalicznej sprzedaży lub bezpośrednio do dużych odbiorców,
- 2) odwożenia, w powrotnym przebiegu po dokonanej dostawie ziemiopłodów, ubocznych produktów przetwórstwa ziemiopłodów do producentów tych ziemiopłodów lub do ich organizacji gospodarczych,
- 3) dostarczania ze stacji kolejowych do odbiorców wagonowych przesyłek kolejowych, uzasadnionego koniecznością rozładowania zatoru wagonów na torach ogólnego użytku,
- 4) przewozu wykonywanego w zastępstwie kolei, uzasadnionego koniecznością udzielenia jej doraźnej pomocy przewozowej,
- 5) akcji zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz likwidacji ognisk szkodników i chorób roślinnych,
- 6) akcji statystyczno-spisowych,
- 7) ogólnogospodarcze inne niż wymienione w pkt 1—6,
- 8) akcji społeczno-politycznych o znaczeniu ogólnopolskim.

§ 2. 1. Obowiązkowi świadczenia usług przewozowych nie podlegają:

- 1) urzędy i instytucje państwowe,
- 2) organizacje polityczne i społeczne nie prowadzące działalności gospodarczej,
- 3) organizacje gospodarcze, grupujące państwowe przedsiębiorstwa kluczowe (zjednoczenia),
- 4) państwowe i spółdzielcze przedsiębiorstwa transportowe oraz spółdzielnie pracy transportowej.

2. Obowiązkiem świadczenia usług przewozowych nie są objęte:

- 1) pojazdy samochodowe o nadwoziach przeznaczonych wyłącznie do przewozu określonych ładunków, z wyjątkiem przypadku, gdy obowiązkowe świadczenie ma dotyczyć przewozu takich właśnie ładunków,
- 2) pojazdy samochodowe używane do przewozu artykułów żywności, jeżeli usługi przewozowe mają być świadczone na cele określone w § 1 pkt 5,
- 3) pojazdy samochodowe państwowych zakładów pracy, innych niż transportowe, używane wyłącznie do przewozu wewnątrzzakładowego związanego bezpośrednio z procesem produkcyjnym danego zakładu.

3. Obowiązku świadczenia usług przewozowych nie nakłada się na jednostki, do których zakresu działania należą zadania wymagające wprowadzenia obowiązkowych świadczeń przewozowych.

4. Minister Komunikacji może zwolnić od obowiązku świadczenia usług przewozowych na ograniczony czas niektóre rodzaje jednostek gospodarki uspołecznionej na obszarze całego kraju, a prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na obszarze objętym swym zakresem działania — jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia wykonania planów gospodarczych wymienionych jednostek.

§ 3. Usługi przewozowe świadczy się przy użyciu samochodów ciężarowych, ciągników i przyczep (naczep) do nich, a w przypadkach określonych w § 1 pkt 6—8 również przy użyciu autobusów i samochodów osobowych; pojazdy wyżej wymienione zwane są w dalszym ciągu ogólnie pojazdami samochodowymi.

§ 4. 1. Jednostki zobowiązane do świadczenia usług przewozowych dostarczają pojazdy samochodowe:

- 1) w przypadkach określonych w § 1 pkt 1—4 na obszarze każdego województwa do dyspozycji państwowego przedsiębiorstwa transportu publicznego, wskazanego w zarządzeniu o wprowadzeniu obowiązku świadczenia usług przewozowych,
- 2) w przypadkach określonych w § 1 pkt 5—8 do dyspozycji jednostki wskazanej w zarządzeniu o wprowadzeniu obowiązku świadczenia usług przewozowych.

2. Pojazd samochodowy uważa się za dostarczony do wykonywania usług przewozowych z chwilą postawienia go wraz z kierowcą — przygotowanego technicznie do danego przewozu i zaopatrzonego w materiały pędne — do dyspozycji jednostek określonych w ust. 1.

§ 5. 1. Obowiązek świadczenia usług przewozowych wprowadza w drodze zarządzenia:

- 1) Prezes Rady Ministrów w przypadkach określonych w § 1 pkt 6 i 8,
- 2) Minister Komunikacji w przypadkach określonych w § 1 pkt 3, 4 i 7,
- 3) prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w przypadkach określonych w § 1 pkt 1, 2 i 5.

2. Zarządzenie (ust. 1) powinno określać:

- 1) cel świadczenia usług przewozowych,
- 2) okres trwania obowiązku świadczenia usług przewozowych,
- 3) obszar, na którym wprowadza się obowiązkowe świadczenie usług przewozowych,
- 4) jednostki upoważnione do dysponowania pojazdami samochodowymi dostarczonymi do świadczenia usług przewozowych (§ 4 ust. 1),
- 5) rodzaje pojazdów samochodowych, którymi usługi przewozowe mają być świadczone, oraz urządzenia pomocnicze niezbędne przy świadczeniu tych usług,
- 6) jednostki zwolnione od obowiązku świadczenia usług przewozowych.

§ 6. 1. Do świadczenia usług przewozowych powołuje właściwy ze względu na siedzibę posiadacza pojazdu samochodowego organ do spraw komunikacji prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski), a w mieście wyłączonym z województwa —

organ do spraw komunikacji prezydium rady narodowej tego miasta.

2. Minister Komunikacji ustali:

- 1) sposób zgłaszania wniosków dotyczących zapotrzebowania na usługi przewozowe określone w § 1,
- 2) sposób powoływania do świadczenia usług przewozowych oraz sposób ich organizowania i wykonywania, jak również sposób dokonywania związanych z tym rozliczeń.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Komunikacji oraz prezdyjom wo-

jewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 8. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie świadczenia usług transportowych (Dz. U. z 1951 r. Nr 49, poz. 359 i z 1953 r. Nr 43, poz. 214).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

66

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 lutego 1964 r.

w sprawie ratyfikacji przez Republikę Mali Protokołu Haskiego z dnia 28 września 1955 r. zmieniającego Konwencję o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, podpisaną w Warszawie dnia 12 października 1929 r., oraz w sprawie uczestnictwa Zachodniego Samoa w tej konwencji.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem XXII pkt 1 Protokołu Haskiego z dnia 28 września 1955 r. zmieniającego Konwencję o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, podpisaną w Warszawie dnia 12 października 1929 r. (Dz. U. z 1963 r. Nr 33, poz. 189), został złożony Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 30 grudnia 1963 r. przez Rząd Republiki Mali dokument ratyfikacyjny powyższego protokołu.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Rząd Zachodniego Samoa notą z dnia 16 października 1963 r. powiadomił Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, iż uważa się za nadal związany postanowieniami Konwencji lotniczej warszawskiej z 1929 r. i Protokołu dodatkowego, które zostały rozciągnięte na jego terytorium przed uzyskaniem niepodległości.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. M. Naszkowski

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oплата za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75,— zł, półrocznie 45,— zł.

Oплата za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 45,— zł, półrocznie 27,— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Oplata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw. Prenumeratę można zgłaszać również bezpośrednio w punkcie sprzedaży w Warszawie, przy Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. I Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyśle, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.